

CATALUNYA RELIGIÓ

EDICIÓ SETMANAL | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DIVENDRES 26 FEBRER DE 2021 | Número 114

PÀG. 4 | JOSEP-MIQUEL BAUSSET

Un Déu d'oportunitats, no de rebaixes

PÀG. 6 | XAVIER MEMBA

L'amenaça del nacionalisme cristià

PÀG. 14 | CONSELL EVANGÈLIC DE CATALUNYA

Quan el dejuni és molt més
que deixar de menjar

PÀG. 19 | XAVIER FERRER

L'economia en l'època postcovid

PÀG. 23 | JORDI LLISTERRI

Els joves

PÀG. 25 | CULTURA I ART

Què ha aportat l'Església a la sardana?

PÀG. 28 | MODEST JOU

En defensa de la Llei d'Educació
de Catalunya

Sigues valenta | PÀG. 11

Edició paper gratuïta

Catalunya Religió editem aquesta versió setmanal en PDF en obert per facilitar-ne la distribució.

Us portem a casa l'actualitat religiosa.

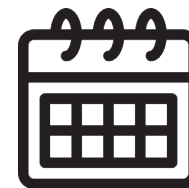
www.catalunyareligio.cat/acasa

Reenvieu l'edició setmanal als contactes de les vostres comunitats o amb els butlletins que gestioneu.

Agenda

Consulteu els propers esdeveniments

PÒRTIC

Saber qui som, conèixer els propis límits i confiar en Déu per avançar. Les religions, els creients, disposen d'aquestes eines per al creixement personal i comunitari. En parla en el seu article la benedictina Maria del Mar Albajar: "Sense autoconeixement som nens narcisistes, exigents i capritxosos, en cossos que acumulen anys". És un privilegi per Catalunya Religió comptar amb les seves reflexions. De fons ens recorda que la llibertat es guanya cada dia. I que demana coratge. De res no serveix la por, el dubte ni l'evasió.

SUMARI

4 Panoràmica

Un Déu d'oportunitats, no de rebaixes, per Josep-Miquel Bausset
Sigues valenta, per Maria del Mar Albajar
Els joves, per Jordi Llisterra

6 Actualitat

L'amenaça del nacionalisme cristià
Quan el dejuni és molt més que deixar de menjar
Cristianisme i Justícia analitza el "shock pandèmic"
Doctor Padrós: "Si no es fan arribar les vacunes als països pobres, no ens en sortirem"
L'economia en l'època postcovid, segons Xavier Ferrer
Què ha aportat l'Església a la sardana?
En defensa de la Llei d'Educació de Catalunya

33 Recull de premsa

34 La setmana a les xarxes

Un Déu d'oportunitats, no de rebaixes

PER JOSEP-MIQUEL BAUSSET
A DEL SANTUARI ESTANT

Aquesta Quaresma que estem vivint, en el camí que anem fent cap a la Pasqua, ens mostra que el Déu de Jesús és un Déu d'oportunitats, però no de rebaixes.

Un any més, la Quaresma és l'oportunitat que Déu ens dona per fer el camí de retorn a ell. Per girar-nos de nou cap a ell, que en la seva sol·licitud ens estima i ens espera sempre. Més encara, és ell mateix que surt al nostre encontre per abraçar-nos i acollir-nos, com un pare abraça i acull el seu fill. I per això Déu ens dona una oportunitat i una altra, com els pares o els mestres donen als seus fills o als seus alumnes, tantes oportunitats com fan falta. I és que Déu, com ho han de ser els pares o els mestres, és

exigent, tot i que no intransigent. I és exigent perquè ens estima i vol que donem el màxim que puguem donar.

Però el nostre Déu no és el Déu de les rebaixes. Déu no fa rebaixes, perquè si ho fes (com si les fessin els pares o els mestres) ens estaria fent un frau. Estaria fent trampa. Com l'atleta que s'entrena per fer el salt de perxa. El primer dia no aconsegueix saltar el llistó i per això ho ha d'intentar una i una altra vegada. Però sense fer trampes. Sense rebaixes. Sense baixar l'alçada del pal que ha de saltar.

La Quaresma és una oportunitat per canviar el cor. O millor encara: perquè Déu canviï el nos-

tre cor i ens en doni un de nou, per viure així d'una manera diferents de com vivíem fins ara. La Quaresma ens ha de fer viure, com els qui han rebut un transplantament de cor, que amb un cor nou, viuen una vida nova.

En una societat "líquida", que menysprea l'esforç i el sacrifici i que ho relativitza tot, l'oportunitat que ens dona Déu cada Quaresma demana aprofitar-la i acollir-la, per fer possible una vida més fraterna, més humana, sense violències, sense egoismes, en harmonia amb els altres i amb la creació. I malgrat que les oportunitats requereixen fer un camí a vegades difícil, cal anar endavant i no fer-se mai enrere, ni donar-nos mai per vençuts. Perquè com deia el poeta **Joan Margarit**, "les coses que no t'han costat esforç, no tenen valor".

El nostre camí quaresmal ens demana saber aprofitar les oportunitats que Déu ens ofereix. I també saber donar-les als altres. Sense rebaixes, perquè quan fem rebaixes, deixem de ser el que érem.

Em va agradar l'article, "¿La gente cambia? Dale a Dios la oportunidad", de **Toño Casado** (Religión Digital, 21 de febrer de 2020). La Quaresma és això: donar-li a Déu l'oportunitat i alhora acollir les oportunitats que Déu ens dona per canviar de vida. I és que malgrat que són tan freqüents les expressions: no canviarà mai, és inútil, o també, no hi ha res a fer, tothom pot canviar. L'abat **Cassià** deia amb freqüència: "No podem donar ningú per perdut definitivament", pel fet que, malgrat que sembli impossible, les persones poden canviar.

L'home va arribar a la lluna el 1969 i recentment ha enviat la sonda Perseverance a Mart. Però desgraciadament no acabem d'arribar al cor de Déu, ni al propi cor, pel fet que vivim ocupats en coses secundàries i anecdòtiques, sense descobrir allò que és realment important en la nostra vida: acollir l'amor de Déu, i compartir-lo amb els altres.

La Quaresma ens demana viure a fons la nostra fe i fer costat als qui sofreixen de tantes ma-

neres. La Quaresma ens empeny a ser sol·licitos amb els qui estan de dol o viuen sols, amb els qui no tenen treball, amb els qui estan malalts, ara en aquesta pandèmia que s'ha emportat tantes i tantes persones estimades.

Les oportunitats que ens atorga el Senyor ens permeten mantenir encesa la flama de l'esperança, mentre que les rebaixes debiliten l'esperança i l'amor.

Tant de bo visquem les oportunitats de la Quaresma com un regal que Déu ens fa un any més. Sense rebaixes. Només així esdevindrem testimonis d'esperança, de consol, d'alegria i de tendresa, per arribar a la santa Pasqua amb goig de l'Esperit Sant.

Fotografia: Silueta d'uns joves cantant davant la bandera dels Estats Units.

Brett Sayles

L'amenaça del nacionalisme cristià

En el tram final de la seva estada com a inquilí de la Casa Blanca, **Donald Trump** va trepitjar, perillosament, el llinar entre la mera gesticulació retòrica i la incitació explícita a la violència. La qual cosa li ha merescut el deshonor de ser el primer president en la història dels Estats Units en afrontar dos processos judicials de destitució.

Des de la seva arribada al poder, la figura de Trump sempre s'ha vist envoltada de rumors, conxorxes i conspiracions que el relacionen amb grups i moviments de l'extrema dreta americana, com ara el moviment neofeixista de la Dreta Alternativa (Alt-right) i els Proud Boys. Encara que la vinculació més clara i evident sempre ha estat amb la tradicional dreta cristiana, una coalició formada, principalment, per diferents grups protestants i sectors conservadors de l'Església catòlica, que compta també amb algun suport entre jueus i mormons.

Enmig del caos i la bogeria que el passat 6 de gener es va desfermar dins de l'edifici més emblemàtic de les institucions americanes, la premsa no va trigar gaire a destacar la nombrosa simbologia cristiana entre els assaltants, barrejada amb elements bèl·lics i obertament racistes. La

pregunta inevitable que molts han començat a fer-se –però que sempre ha planat sobre la candidatura, elecció i presidència de Donald Trump– és, quina relació possible hi ha entre el cristianisme i el nacionalisme supremacista de l'extrema dreta americana?

Expectatives de poder

Com és sabut, el món evangèlic conservador forma part dels més de 74 milions de votants que han donat suport incondicional a Donald Trump en aquestes darreres eleccions. De fet, segons **Paul D. Miller** (polítològ i expert en relacions internacionals i seguretat nacional), des del primer moment que Trump es va presentar com a presidenciable el 2016, va construir la seva campanya articulant un discurs per captar expressament el vot evangèlic.

El mateix Miller explica en una [entrevista a Christianity Today](#) que el gener de 2016 Donald Trump va assegurar que amb ell com a president, els cristians tindrien poder. Per a Miller, aquesta mena de discurs traspasa la línia clàssica del conservadorisme cristià i apel·la de manera explícita al nacionalisme cristià. Fins a

l'aparició de Donald Trump a l'escena política, cap altre candidat mai no havia sigut tan contundent. Perquè, si bé és cert que al llarg de la història americana molts altres candidats han defensat sempre la justícia, com a principi cristià, no va ser fins a l'arribada de Trump que un candidat va dir explícitament que donaria més quotes de poder al cristianisme. I, segons Miller, va ser amb aquest discurs que Trump va aconseguir tocar la fibra sensible en el més profund del típic votant blanc, anglosaxó i protestant.

L'any 2018, tres sociòlegs americans van publicar un [article acadèmic a Sociology of Religion](#) on estudiaven les causes que van portar a Donald Trump a la presidència. La conclusió de l'estudi fou que per a molts nord-americans, votar a favor de Trump era una manera simbòlica de defensar el que ells perceben com l'herència cristiana dels Estats Units. De fet, aquest factor religiós sembla ser més determinant que els que normalment solen rebre més atenció mediàtica, com ara la insatisfacció econòmica, el sexisme, el racisme, la islamofòbia i la xenofòbia. Això, però, no vol dir que el cristianisme evangèlic nord-americà estigui lliure d'aquests prejudicis, al contrari. Com assenyalava recent-

ment en el seu [compte de Twitter Robert P. Jones](#) –CEO i fundador de PRRI i autor del llibre *White Too Long: The Legacy of White Supremacy in American Christianity*: “Els evangèlics blancs no estan a favor de Donald Trump malgrat la seva retòrica en contra dels immigrants, els musulmans i els negres. Aquests sentiments són part d’una mateixa visió del món que uneix als evangèlics blancs i a Donald Trump”.

El mite d’una nació cristiana

És evident que, en parlar de nacionalisme cristià, ens estem referint a un fenomen nord-americà. Encara que es poden trobar paral·lelismes a altres països i regions del món on també es dona o s’ha donat, històricament, una associació semblant entre el cristianisme i el poder polític. En el seu moment, com explica [Míriam Díez Bosch](#), la teòloga alemanya **Dorothee Sölle** va fer servir per primer cop el terme “cristofeixisme” per denunciar l’apropiació i mal ús que els totalitarismes fan del cristianisme; com fou el cas del nacionalsocialisme a Alemanya o del nacionalcatolicisme de la dictadura franquista a l’estat espanyol. Un mal ús que, segons denuncia en els mateixos termes **Pepa**

Torres, continuen fent en l'actualitat alguns dirigents polítics com Trump, Bolsonaro, Salvini o Abascal. Tots ells acaben posant la religió al servei dels seus interessos polítics. La particularitat del nacionalisme cristià nord-americà segons Miller, però, és la creença que els Estats Units és una nació cristiana i que el govern hauria de ser proactiu en prendre mesures perquè això continuï sent així.

En el seu darrer article a *Christianity Today*, Miller diu que quan els nacionalistes cristians afirmen que els Estats Units és i ha de continuar sent una nació cristiana, ho fan sobre el desig de preservar l'hegemonia que la població blanca, anglosaxona i protestant ha exercit al llarg dels 244 anys d'història del país. Si no es preserva aquesta hegemonia, argumenten defensors d'aquesta ideologia –com en el seu dia va suggerir **Samuel Phillip Huntington**– els Estats Units perdrà la seva identitat i llibertat com a nació.

El nacionalisme cristià pretén que el seu específic marc cultural és l'únic vàlid i representatiu de la cultural oficial del país. Des de les seves files, es fa campanya perquè el govern restitueixi la pregària en les escoles públiques o canviï el currículum escolar per a introduir una interpretació de la història nord-americana on es presenta els Estats Units com una nació escollida per dur a terme els propòsits de Déu en la història. D'altra banda, aquesta ideologia fa una defensa desacomplexada a favor de les restriccions d'immigració per evitar un canvi en la demografia religiosa i ètnica que, inevitablement acabaria canviant la cultura nord-americana.

En l'imaginari del nacionalisme cristià tenen especial preeminència les paraules “una nació sota Déu” –del jurament de lleialtat a la bandera– la frase “En Déu confiem” –lema oficial dels Estats Units que apareix en la seva moneda– i l'al·locució “Déu beneeixi Amèrica” amb la qual acaben tots els discursos presidencials. Tot plegat, reforçant el mite de la nació cristiana concebuda sobre uns documents fundacionals (la constitució i la declaració d'independència) que es tracten com si fossin d'inspiració quasi divina per l'ús que fan d'un llenguatge que –tot i ser religiós– en realitat respon més al deisme dels pares fundadors que no pas a unes suposades profundes conviccions cristianes.

Una qüestió de lleialtats

Seguint de prop la recerca dels sociòlegs **Samuel L. Perry**, **Andrew L. Whitehead** i **Joshua T. David**, Miller conclou que el nacionalisme cristià és una ideologia política que posa en el centre la identitat nacional dels Estats Units, fent servir el nom de Crist per a una agenda política i afirmant que el seu programa és l'únic possible pel veritable votant creient. Ser americà, en termes del nacionalisme cristià, és sinònim de ser blanc, anglosaxó i protestant; cosa que es veu de forma clara en l'aclaparadora majoria de cristians de raça blanca que sostenen o simpatitzen amb aquesta ideologia. Encara que alguns sectors conservadors del catolicisme i, fins i tot, del judaisme també troben el seu espai en aquesta ideologia; com també ho fa una gran majoria no religiosa, però socialment molt conservadora en la seva concepció de la nació com a hereva i guardiana de la tradició jueu-cristiana d'Occident.

Una qüestió de lleialtats

Segons **Andrew Whitehead** –autor de *Taking America Back to God: Christian Nationalism in the United States*– les protestes liderades per militants cristians després de la derrota electo-

QUÈ ÉS EL NACIONALISME CRISTIÀ?

El nacionalisme cristià és un marc cultural que idealitza i promou la fusió entre el cristianisme i la vida social i civil als Estats Units d'Amèrica. El nacionalisme cristià defensa la idea que els Estats Units són i han de continuar sent una nació "cristiana" de dalt a baix —en la seva identitat, interpretació de la seva història, símbols sagrats, valors i polítiques públiques— i la seva intenció és que continuï sent així.

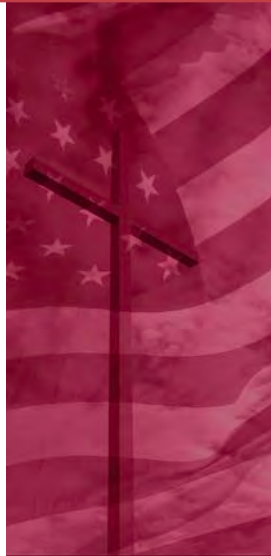
Però el terme "cristià" en el nacionalisme cristià té més a veure amb una qüestió identitària que amb el fet religiós. Ve carregat de pressuposicions sobre el nativisme, la supremacia de la raça blanca, l'autoritarisme, el patriarcat i el militarisme.

De quina manera es manifesta el nacionalisme cristià en la política i en les lleis?

Segons diferents estudis acadèmics que han fet ús de grans enquestes a escala nacional, els americans en línia amb el nacionalisme cristià tendeixen a:

- Aprovar tàctiques autoritàries com ara exigir a la gent que mostri respecte per les tradicions i els símbols nacionals
- Tenir por i desconfiar de les minories religioses, incloent-hi musulmans, ateu i jueus
- Tolerar la violència policial cap els afroamericans i no donar credibilitat a qualsevol instància de desigualtat racial en el sistema judicial
- Creure que la desigualtat racial és deguda a la menor capacitat personal dels grups minoritaris
- Sentir-se "molt incòmodes" amb el matrimoni interracial i l'adopció fora de la pròpia raça
- Mantenir postures contra la immigració
- Tenir por dels refugiats
- Oposar-se als científics i a l'educació científica a les escoles
- Creure que els homes estan més preparats per tots els rols de lideratge, mentre que les dones estan més preparades per cuidar dels nens i de la llar

Del llibre *Taking America Back for God: Christian Nationalism in the United States*, per Andrew Whitehead i Samuel Perry (Oxford University Press, 2020).

Com identificar el nacionalisme cristià?

Els americans propers al nacionalisme cristià estan a favor de frases com ara:

"El govern federal hauria de declarar els Estats Units com una nació cristiana".

"La prosperitat dels Estats Units és part del pla de Déu".

"El govern federal hauria de promoure els valors cristians".

ral de Donald Trump son una prova del perill real que el nacionalisme cristià representa per a la societat democràtica. Es tracta d'una nova amenaça —nova només en el sentit mediàtic— que, com abans esmentat, podria ser l'equivalent americà del nacionalcatolicisme franquista o, fins si tot, del nacionalsocialisme del Tercer Reich que va intentar crear una identitat religiosa ària, de la qual es van desmarcar importants teòlegs del segle passat com Dietrich Bonhoeffer o Karl Barth.

El terme creat per Sölle, cristofeixisme, assenyala l'existència d'un sector de l'església que sucumbeix als postulats del nacional cristianisme. I que disposa la fidelitat no en el Déu del cristianisme, sinó en una idea ambigua i distorsionada, una particular noció de raça, nació o, fins i tot, a una suposada figura política que adquireix dimensions quasi messiàniques. És el cas de l'exaltació i defensa incondicional que molts nord-americans fan de Donald Trump. L'amenaça és real, opina Whitehead. I encara que el nacionalisme cristià sigui un fenomen nord-americà, cal que ens el comencem a prendre molt seriosament des d'aquesta banda de l'Atlàntic.

Imma Bonada: "L'escola Cintra em fa viure renovava i amb sentit"

L'Imma Bonada és carmelita vedruna i treballa a l'**Escola Cintra**, que acull joves en perill d'exclusió social. Allà viu el dia a dia amb els membres del professorat i comparteix les vivències dels alumnes. Bonada es mostra orgullosa i feliç de poder ajudar i acompanyar els nois i noies que, tot i les dificultats, troben confort en aquesta escola on tenen l'oportunitat de créixer i formar-se: "Estar en aquest projecte educatiu, pensat per a joves i adolescents amb un alt risc d'exclusió social em dóna tot el sentit", explica.

URC | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

La seu de Lafede.cat és ara l'"Espai Arcadi Oliveres"

La seu de la Lafede.cat - organitzacions per a la justícia global, ubicada al carrer Tàpies 1-3 de Barcelona, ha passat aquest dimarts 23 de febrer d'anomenar-se "Casa del món" a "Espai Arcadi Oliveres. Casa de la Justícia Global". Aquest reconeixement a l'**Arcadi Oliveres** es deu, en gran part, a la seva reconeguda trajectòria com a activista social, però també perquè, durant la seva presidència a Justícia i Pau, va ser un dels fundadors de les tres federacions d'ONG històriques, i promotor de la seva posterior fusió que donaria lloc a l'actual **Lafede.cat**.

JUSTÍCIA I PAU | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Beate Gilles, primera dona secretària general de la Conferència Episcopal Alemanya

Per primera vegada en la història de la Conferència Episcopal Alemanya, una dona ha estat escollida en el càrrec de secretària general. Tot i que no hi ha cap impediment legal perquè una dona assumeixi aquesta responsabilitat, fins ara no s'havia donat el cas. La teòloga **Beate Gilles** és la nova secretària general de la **Conferència Episcopal Alemanya**, la DBK, i directora general de l'Associació de Diòcesis d'Alemanya (VDD). Ha estat escollida aquest dimarts en l'assemblea general de bisbes i prendrà possessió del càrrec l'1 de juliol.

CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Sigues valenta

PER MARIA DEL MAR ALBAJAR
A DES DE SANT BENET

“Sigues valenta” és el final d’una carta que **Leone Ginzburg** va enviar a la seva dona **Natàlia** des de la presó. **Rob Riemen** es pregunta què vol dir ser valent en el seu llibre *Para comba-tir esta era*, després de llegir aquesta carta. Leone Ginzburg va morir als 35 anys en mans dels nazis. Jueu nascut a Rússia, havia viscut tota la seva vida a Itàlia. Era un home brillant, traductor, mestre, fundador d’una editorial i d’una revista, dedicat a transmetre els valors europeus. Va ser un dels deu mestres italians que es van negar a signar la declaració de lleialtat a Mussolini.

Sigues valenta, deia Leone a la seva dona Natàlia. Aquesta expressió, explica Riemen en el

seu llibre el va portar a reflexionar sobre què volia dir Ginzburg amb sigues valenta, què volia dir tenir valor. I trobà en **Sòcrates** la resposta. I escriu: “el valor és l’habilitat de conquerir, no els altres, sinó un mateix, el valor per ser savis i justos, el valor per conrear la nostra ànima. Qui no fa això no és lliure, i una vida sense llibertat, una vida buida i condescendent, és una vida sense sentit i, en darrera instància, sense amor”.

El valor, el coratge, és, doncs, allò que cal per conquerir-se un mateix i viure una vida amb sentit, una vida amb llibertat i amor. **Benet de Núrsia**, al segle VI, també creia que la felicitat,

la creació d'un mon millor passava pel treball feixuc de conèixer-se un mateix. Ho fa a través de la humilitat i per això proposa la imatge d'una escala amb dotze graons. Quan arribes al dotzè graó, diu Benet, arribes a l'amor perfecte, aquell que fa fora la por. O sigui, el lloc de l'amor i la llibertat.

Benet aclareix però que quan arribes al dotzè graó, o sigui al més alt grau d'autoconeixement, el que et dius a tu mateix és que ets un pecador, i que et sents abatut i humiliat. Expressions que no semblen massa alliberadores.

A nosaltres ens sembla que anem per bon camí quan ens anem superant, quan anem millorant, quan controlem millor les nostres reaccions i els nostres defectes, quan guanyem amb qualitats i forteses. Benet, en canvi, seguint la tradició bíblica, ens recorda que de fet vaig bé quan reconec els meus límits, quan reconec que sovint hi ha reptes que em superen i que no em veig amb forces per afrontar-los i llavors, enlloc de refiar-me només de mi, confio en Déu.

L'autoconeixement i el coneixement dels propis límits és imprescindible. Però no suficient.

Sense autoconeixement som nens narcisistes, exigents i capritxosos, en cossos que acumulen anys. El coneixement dels propis límits tot sol, però, em pot portar a espantar-me i voler fugir (com Jonàs), a no assumir la meva responsabilitat (i enterrar el meu talent com explica Mt 25), o a dir no puc quan rebo la invitació del rei que m'està convidant a una festa (Mt 22). Això passa quan els meus límits són tot el meu horitzó. Però el meu horitzó real no sóc jo i els meus límits, sinó Déu. Els meus límits no tenen l'última paraula. Sinó la confiança en Déu. Acceptar la nostra fragilitat -fins la que menys ens agrada, proposa Benet-, és el que ens permet confiar en Déu. Per això cal el coratge. Ser valenta. Confiar en Déu, això és el que permet que Déu faci en nosaltres i amb nosaltres, amb tots els nostres límits que poden ser molts, un do pels altres.

EL NOSTRE REPTE, EL SEU FUTUR

TRIA ESCOLA CRISTIANA

www.triaescolacristiana.cat

93 302 70 13

Escola Cristiana
de Catalunya

escola
concertada
al teu costat

Dejuni. Forma de penitència quant a menjar i begudes, comuna a moltes tradicions religioses. Aquesta és la definició **que fa l'Optimot** del mot dejuni. Però el dejuni és i pot ser molt més que privar-se voluntàriament d'ingerir aliments, per això el **Consell Evangèlic de Catalunya** ha declarat l'any 2021 com a **any de pregària i dejuni** per a la gent jove. Per a promoure i difondre aquesta iniciativa, el CEC organitza un **concurs de vídeos**, de no més d'un minut de durada, que busqui incentivar i informar sobre l'any declarat, amb un possible premi pel vídeo guanyador de dos-cents euros i difusió a tots els canals de comunicació del Consell Evangèlic de Catalunya.

Quan el dejuni és molt més que deixar de menjar

Guillem Correa, secretari general del Consell Evangèlic de Catalunya, explica que des d'una perspectiva històrica, "el dejuni ha format part de l'espiritualitat cristiana des del temps de Jesús". Aquest dejuni, però, ha tingut diverses manifestacions en el decurs de la història. "Hi ha hagut moments en què ha estat més important com a pràctica espiritual, i d'altres moments en què ha anat a la baixa", reconeix.

Avui dia, afirma, "ens trobem que el dejuni forma part també d'una pràctica cristiana en bona part de l'Església i es viu en diverses generacions de persones". La pregària i el dejuni, explica Correa, "és una experiència d'espiritualitat

que no només té una dimensió històrica, sinó que és absolutament vigent i la practica molta gent amb certa regularitat".

Avui dia per a la majoria de persones quan es parla de dejuni li ve al cap la privació d'aliments. Correa advoca per la pràctica del dejuni integral que consisteix no només en deixar de menjar en un període determinat de temps o d'hores sinó que abasta altres aspectes de la nostra vida. "Fins i tot parlem de dejuni tecnològic, de dejuni televisiu, de dejuni d'oci o lleure".

Cristianisme i Justícia analitza el “shock pandèmic”

La pandèmia de la COVID-19 ha generat un xoc social, polític i econòmic global de conseqüències encara imprevisibles aguditzant els problemes d'un món desigual, polaritzat i ambientalment inviable. El centre d'estudis Cristianisme i Justícia acaba de publicar **'El shock pandèmic'**, quadern del doctor en Relacions Internacionals i membre de l'àrea social del centre **Oscar Mateos**. El quadern s'ha presentat aquest dimarts 23 de febrer amb un diàleg en què l'autor ha estat acompanyat per **Carne Colomina**, periodista i investigadora del CIDOB, i **Imanol Zubero**, professor de sociologia de la UPV/EHU.

En aquest quadern Oscar Mateos ens situa davant l'impacte d'una crisi sanitària que, malgrat que suposa un risc que ens iguala a tots, posa de relleu, al mateix temps, com n'arribem a ser, de desiguals. Perquè els seus efectes no han estat els mateixos per tothom: la mortalitat i l'impacte social ha sigut molt més elevats als barris més empobrits de les grans ciutats i als països amb infraestructures sanitàries febles. I la bretxa de gènere també s'ha incrementat.

És per això que l'autor considera que la crisi de la COVID-19 “no s'ha d'entendre com un punt

d'inflexió, sinó com un fenomen que aprofundeix i accelera unes dinàmiques i transformacions que ja s'han anat configurant des dels anys vuitanta amb l'exaltació globalitzadora en la seva versió neoliberal, i que, des de la crisi financera del 2008, s'han manifestat amb una més gran virulència”.

L'horitzó possible

El que ha fet la pandèmia, considera Mateos, és posar de manifest una doble dificultat que ja estàvem experimentant: “la dificultat d'interpretar el present i la dificultat d'imaginar un futur esperançador” i espera que “aquest esdeveniment simultani i global que estem vivint ens porti a una més gran conscienciació social i política del fet que no hi ha horitzó possible sense una superació del model actual”.

Per això dedica bona part del quadern a aprofundir en els aprenentatges que ens està oferint la pandèmia i que hauríem de tenir en compte:

adonar-nos que el treball pel bé comú i les cures és el que sosté la vida; prendre consciència de la vulnerabilitat, l'empatia i els límits en contraposició a l'actual cultura de l'excés; la securització i militarització com a estratègies innòcues, interessades i contraproductives; la necessitat de la cooperació i la solidaritat internacional; i l'aspiració a protegir els béns públics i comuns globals com a principal horitzó de referència.

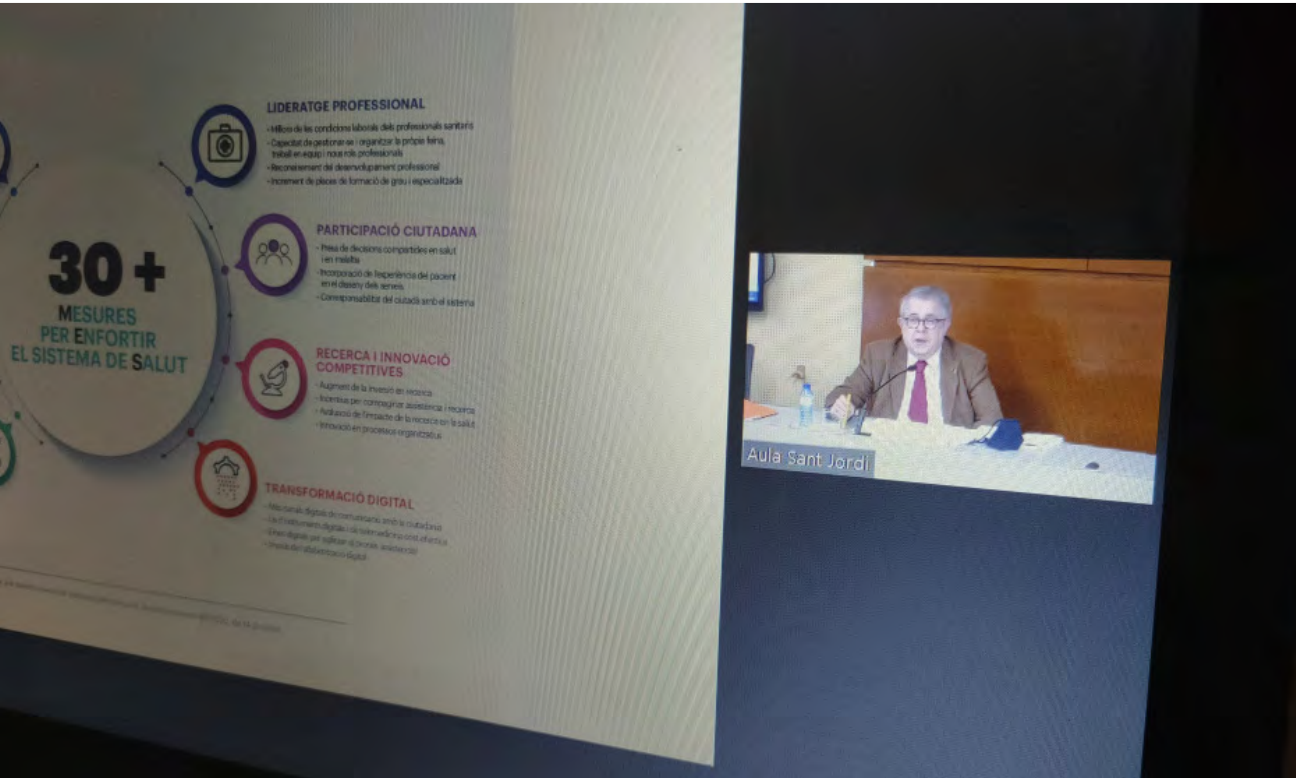
Finalment, l'autor analitza els diferents escenaris *postpandèmics*, sense saber quin d'ells és el més plausible: el del replegament i retrocés democràtic; el del canvi estètic i lampedusià, però sens dubte insuficient per abordar els reptes de present i de futur, o un tercer, el de l'impuls a noves formes alternatives d'estar al planeta que facin compatible l'economia, la vida i la democràcia.

Però la reflexió que ens presenta Oscar Mateos en aquest quadern no es queda aquí, sinó que

acaba amb una invitació a “convertir la por i el desassossec en un projecte col·lectiu transformador i il·lusionant”. Mateos fa una crida a la resiliència i a la presa de consciència social i política per emprendre tots els canvis que necessitem. Canvis que situa en “un trànsit urgent del jo al nosaltres, en un món profundament interdependent i ecodependent”.

L'autor

Oscar Mateos és doctor en Relacions Internacionals. Professor de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna-Universitat Ramon Llull. Membre de l'Àrea social de Cristianisme i Justícia. Ha publicat en aquesta col·lecció: *Àfrica, el continent maltractat* (n. 137), *Canvi d'època. Canvi de rumb?* (n. 186) i *De la “tragèdia” al “miracle”? L'Àfrica subsahariana en el nou context multipolar* (n. 193).

Doctor Padrós: “Si no es fan arribar les vacunes als països pobres, no ens en sortirem”

La necessitat de sortir-ne tots junts ha estat la idea central que ha obert el congrés sobre les conseqüències de la Covid-19 que **ha organitzat** aquesta setmana l'Ateneu Universitari Sant Pacià. El congrés 'La crisi global del coronavirus: ferides i esperances' ha convidat vuit experts en l'àmbit sanitari, econòmic, geopolític, social, antropològic, mediambiental, tecnològic i educatiu. La segona part es farà a l'octubre centrant-se en la resposta teològica a aquests reptes multidisciplinars.

El dimarts 23 de febrer el doctor **Jaume Padrós**, president del Col·legi de Metges de Barcelona, ha fet la primera intervenció del congrés i ha posat l'accent en la necessitat d'una resposta col·lectiva. Com a exemple més clar sobre l'esperança que han obert les vacunes ha afirmat que “si els països rics acaparen les vacunes i **no arriben als països pobres** no ens en sortirem”. Per això ha explicat que no és sostenible una situació com la d'Israel on la vacunació avança ràpidament, però que no està arribant a la població dels territoris palestins.

Padrós ha remarcat que, en la pandèmia, “hi hem entrat col·lectivament i n'hem de sortir col·lectivament”. És un exemple clar de que

“el que passa a deu mil quilòmetres també ens afecta”. Tot això porta a la constatació de la necessitat d’un nou model en què “la salut ja no és individual, és global”. Haver constatat que “no hi ha economia productiva sense la salut homogenia de la població” ens porta a “la gran oportunitat de situar-nos en la fraternitat humana”.

L'esgotament pandèmic

En la seva intervenció ha explicat com la pandèmia “ha posat al descobert la fragilitat del nostre sistema sanitari” amb un dèficit d’inversió i recerca i la necessitat d’una estructura més àgil. Una situació, però, que ha posat a tota la societat “davant de la nostra fragilitat” i que “s’ha salvat pel compromís ètic dels sanitaris”. Però per Padrós “la pitjor malaltia quan passi aquesta pandèmia serà la pobresa; aquest és el patiment que ens hauria de preocupar més”. Això sense oblidar les conseqüències de “l’es-

gotament pandèmic”. Ja es veuen en els efectes de l’aïllament, de la incertesa i del que ha suposat el canvi de rutines per a la gent gran: “ja estem detectant patologies psíquiques i orgàniques que estan passant factura”.

El president del Col·legi de Metges també ha demanat evitar “debats estèrils” i “l’anatema del privat” sobre una sanitat amb finançament públic però amb titularitats diverses: “A Europa no es discuteix la titularitat, sinó el servei sanitari i el que costa aquest servei a la ciutadania”. El que cal és un replantejament general d’un sistema sanitari, i que les lliçons que ens deixa la pandèmia porti a fonamentar-lo en “valors com la justícia i l’equitat, posant la persona al centre”.

“Tots en una mateixa barca”

Les sessions del congrés de l’Ateneu Universitari Sant Pacia s’estan fent en format virtual i

les ha obert el bisbe auxiliar de Barcelona **Javier Vilanova** en nom del cardenal Omella. Ha destacat el **missatge** del papa **Francesc** durant aquest mesos reiterant que “estem tots en una mateixa barca” i que “només ens en sortirem tots junts”. Vilanova també ha demanat que es doni un missatge útil pels joves, que els mostri “la bellesa de la vida i de dignitat de tota persona”.

Armand Puig, rector de l’Ateneu, ha posat el congrés en el context les mateixes paraules del papa Francesc i en una pandèmia que una vegada més ha posat de manifest que no és possible “una globalització sense ànima”. Un context en el que “la teologia hi ha de fer una aportació substancial”.

L'economia en l'època postcovid, segons Xavier Ferrer

Per afrontar el món després del coronavirus, el passat dissabte dia 20 de febrer, "Cristianisme al segle XXI" organitzà una xerrada telemàtica a les 11 del matí amb el títol "L'economia enfront d'una nova època", a càrrec de **Xavier Ferrer**, doctor en Economia i President del Consell Català del Moviment Europeu. Presentat per **Lluís Busquets i Grabulosa**, com és costum, després de llegir i comentar l'Evangeli del diumenge, el ponent començà exposant el sumari de la seva intervenció.

Introduí la xerrada amb el propòsit de fer-nos conscients de la situació econòmica actual sorgida a partir dels acords de Bretton Woods de

1944 per reconstruir el món després de la devastació de la segona guerra mundial. Repassà com el pacte de sis estats del 1957 progressà el 1973, 1986, 1992 i 2020 fins a la Unió Europea (UE) actual de 27 estats que abraça uns 500 milions de ciutadans i un mercat únic que permet la mobilitat de persones, mercaderies i productes financers, ha creat una moneda única enfront d'altres de tradicionals (el dracma tenia 2000 anys d'història) i ha resolt els conflictes amb consens, cosa que ens ha dut a l'estat del benestar i a una setantena d'anys sense guerres.

Tot seguit, plantejà la qüestió central: com ha reaccionat Europa en l'escenari actual de pan-

dèmia a causa del Covid-19? Partint de la complexitat de la crisi sanitària i econòmica sense precedents, anul·lades la majoria de les interaccions econòmiques per culpa dels confinaments, l'economista acceptà que la crisi havia agafat de diversa manera els estats de la UE: alguns, com Itàlia i Espanya, amb un deute extern de més del 100% del PIB i amb comptes públics complexos, molt diferents d'altres com Alemanya o Països Baixos, amb un deute inferior del 50% o 60%, cosa que els permeté ajudar més i millor els seus ciutadans. Era acord comú que calia ajudar la ciutadania amb diners (com va fer EUA), encara que calgués endeutar-se més enllà del 100% del PIB. (ja es pagaria quan es pogués), de manera que Espanya ha arribat al 120% de deute extern. Per això la política d'ERTOs. De fet ningú no sabia gaire com afrontar la situació.

Europa, tanmateix, decidí ajudar els Estats i les persones a partir de tres actuacions gegantines: 1) El Banc Central Europeu posà a disposició dels Estats 1,3 bilions d'€ i, el març del 2020, 540.000 M d'€ més, 200.000 M a través dels Mecanismes Europeus d'Estabilitat (MEDE); 2) en els pressupostos del sexenni 2021-2027, amplià ajuts fins a 1,073 bilions d'€; i, finalment, 3), amb l'acord *Next generation UE*, posà a disposi-

ció de tot l'àmbit de la UE 750.000 M d'€, per finançar els quals per primera vegada emetria deute públic i s'ampliaria el termini de retorn des del 2027 al 2050. És a dir, en total, la UE posava damunt al taula 1,8 bilions d'€.

Dels 750 mil milions de l'acord darrer, a Espanya li'n tocaven 140.000 M d'€, la meitat dels quals en ajudes de fons perdut i els altres 70.000 M d'€, a retornar amb interessos tous. Són molts diners. El conferenciant volgué entretenir-se a explicar els mecanismes de repartiment. Europa vol que els diners serveixin als estats per fer canvis estructurals (sistema de pensions, sanitat, món laboral...). Cada Estat ha de presentar els seus projectes abans de l'abril, amb unes determinades condicions per millorar-lo (el 37% han de ser projectes encarats a la sostenibilitat del planeta, més del 20% per la digitalització de les comunicacions, etc.), els quals seran avaluats per la Comissió Europea en el moment d'entrada (podrien no ser acceptats) i controlats en la seva execució, cosa que fins ara no passava. Òbviament, cada Estat s'ho ha muntat com ha volgut, amb més o menys participació de la ciutadania. A la pell de brau s'ha debatut la participació de les Comunitats Autònomes i dels Ajuntaments i el govern s'ha

posat a la boca el mot màgic de la cogovernança, tot i que sembla ser que les propostes, que han de ser estatals, seran sedassejades des dels ministeris. Val a dir, per allò que toca al nostre àmbit particular, que la Generalitat de Catalunya ha preparat 27 projectes estratègics amb el cost de 47.000 M d'€, (corresponent al 14% de la contribució També es pretén una reforma estructural, amb un objectiu: facilitar l'entrada al món laboral dels joves, perquè, actualment, el talent format i finançat aquí, emigra i és aprofitat per d'altres països.

El doctor Ferrer, tanmateix, va voler donar unes pinzellades d'optimisme a la seva aportació. Per a ell, la gestió de les vacunes (comprades per la UE, sense el galimaties que hauria pogut suposar que cada Estat hagués anat pel seu compte), si el setembre s'ha aconseguit un 70% de vacunacions i una certa immunitat de grup, es podrà recuperar força l'economia (es parla d'un creixement del PIB en un 5,5% el 2021 i un 6% o més el 2022).

De cara a la situació post-covid, cal tenir en compte que partim d'una situació no sòlida de la nostra economia, molt basada en el sector serveis. El conferenciant es mostrà convençut

que podem créixer amb altres línies com ara les empreses tecnològiques. Caldrà evitar les desigualtats econòmiques tant des del punt de vista dels estats com de les persones. Per a ell, cal una societat més justa, perquè la classe mitjana, que rondava entorn del 80% de gent que se sentia bé en el seu status, s'està erosionant a marxes forçades, cosa que pot portar a problemes de cohesió social. Caldrà regular el fet que actualment existeixin deu empreses (sobretot les tecnològiques i els gegants digitals) amb possessió de dades i més poder que alguns estats i encara cerquin les clivelles legals per evadir impostos.

Es preguntà, finalment, quin món ens queda després del coronavirus, i es mostrà convençut que amb el canvi de líder als EUA i amb la política de Biden de tornar a la multilateralitat i a la cooperació mundial, tots hi sortiríem guanyant, sobretot amb canvis estructurals dels estats, en la política de treball juvenil, en el concepte de garantir millor la privacitat, en la sostenibilitat del planeta, en la salut i en la política de migracions, lligada a la gestió demogràfica. (L'any 1900 érem 1.500 M de persones; el 1950, 3000 M; el 2000, 6000M; ara 7500 i es calcula

un límit de 9000 M. Això suposa que la despesa anual de recursos del planeta s'exhaureixi a la tardor i que fins al cap d'any gastem més del que tenim, d'acord amb els estudiosos de la petjada ecològica.) Entre el parell de centenars d'estats en el món (i haurem de posar atenció a la Xina, l'Índia i la capacitat energètica de Rússia), caldrà tenir en compte que n'hi ha de petits sense la capacitat econòmica d'algunes empreses i ciutats i d'altres massa grans incapaçs de gestionar la ciutadania per manca de proximitat, cosa que també demana solucions.

El ponent va concloure que, si a Espanya els 140.000 M d'€ es reparteixen bé, amb eficàcia, eficiència i òptima distribució, sense repetir errors anteriors com el del clientelisme polític, comptant amb les vacunes i la modernització del país, es podrà sortir de la crisi de manera positiva.

Amb una xerrada com aquesta, no cal dir que la vuitantena llarga de connectats van construir un debat del tot feraç. Es parlà de desconfiances en la cogovernança i en la distribució dels ajuts europeus, de superar amb una economia ecològica l'antiga economia, de quines possi-

bilitats tenia l'estat espanyol de canvi a tots nivells, fins i tot en els sistemes judicials, amb el llast històric que arrossega... El Dr. Ferrer explicà algunes de les prioritats proposades per a la Comissió Europea (sostenibilitat, obertura a la societat civil per millorar la qualitat democràtica, cosa que es pensa portar a terme a partir mes de maig i durant 2 anys, etc.. Encara se li demanà què oferir a la joventut desesperada aquest temps que, amb motiu de l'empresonament del raper Hasél provoca aldarulls i crema de contenidors a diverses ciutats espanyoles, com regular els gegants digitals i les seves trampes legals, de quina manera superar els projectes que les grans empreses de l'Íbex puguin oferir a la UE, què dir del Brexit (ho considerarà una mala notícia per a tots)... Una de les darreres qüestions, ja en el límit de temps, fou què calia fer a nivell personal. Resposta: "No quedar-se a casa. I ho dic no pas en el sentit de fer aldarulls sinó d'estar a l'aguait, amb tota la capacitat de crítica constructiva, de com es faran funcionar les coses en els dies que vindran".

Engega't i posa't en marxa

kumi

Religió

per projectes

BAULA

Secundària

També
disponible a:

- ▶ Infantil
- ▶ Primària

També
en
digital

BAULA

Material aprovat
per la Conferència Episcopal Espanyola

Els joves

**PER JORDI LLISTERRÍ
A LAETO ANIMO**

Ja em perdonaran que faci una mica de sociologia de tertúlia. Dissabte, per circumstàncies que no vénen al cas, em vaig trobar a la plaça Lesseps entre els que estaven muntant unes barricades després de destrossar les botigues del Passeig de Gràcia i la línia dels Mossos a punt d'intervenir. De lluny vaig veure també un mossèn de la parròquia de Lesseps discutint amb els qui apilaven tanques d'obra i contenidors al mig del carrer per intentar-los convèncer que no ho fessin. Confesso que vaig tenir poc esperit periodístic (i pacifista) i de l'única cosa que em vaig preocupar en aquell moment va ser de veure per on sortir d'allà amb els dos ulls posats al mateix lloc que els tenia quan hi havia entrat.

L'única cosa que clarament vaig poder observar és que tots eren joves. Molt joves. Una evidència que tothom ha remarcat. Però ja no tinc tan clar que els qui estaven allà siguin "els joves".

D'entrada hi ha un qüestió purament numèrica. Dos mil, tres mil, deu mil... els joves que s'han manifestat aquests dies? Cent, dos-cents, tres-cents... els qui han cremat contenidors? Trenta, quaranta, cinquanta... els qui han trencat aparadors i saquejat establiments? No sé quants eren però no crec que es pugui fer tota una teoria sobre la manca d'expectatives dels joves a partir dels fets d'aquests dies.

Aquest mateix cap de setmana passat, uns **cent mil** joves catalans han anat a missa o han participat en el culte de la seva confessió (entre aquests, uns sis mil joves que es preparen per la confirmació). Aquest mateix cap de setmana, si no hi hagués el confinament, uns deu mil joves catalans voluntaris haurien mobilitzat milers d'infants com a monitors de les entitats educatives de lleure. I avui mateix, hi ha dos-cents mil joves universitaris catalans que estan esperant que reobrin de nou les aules.

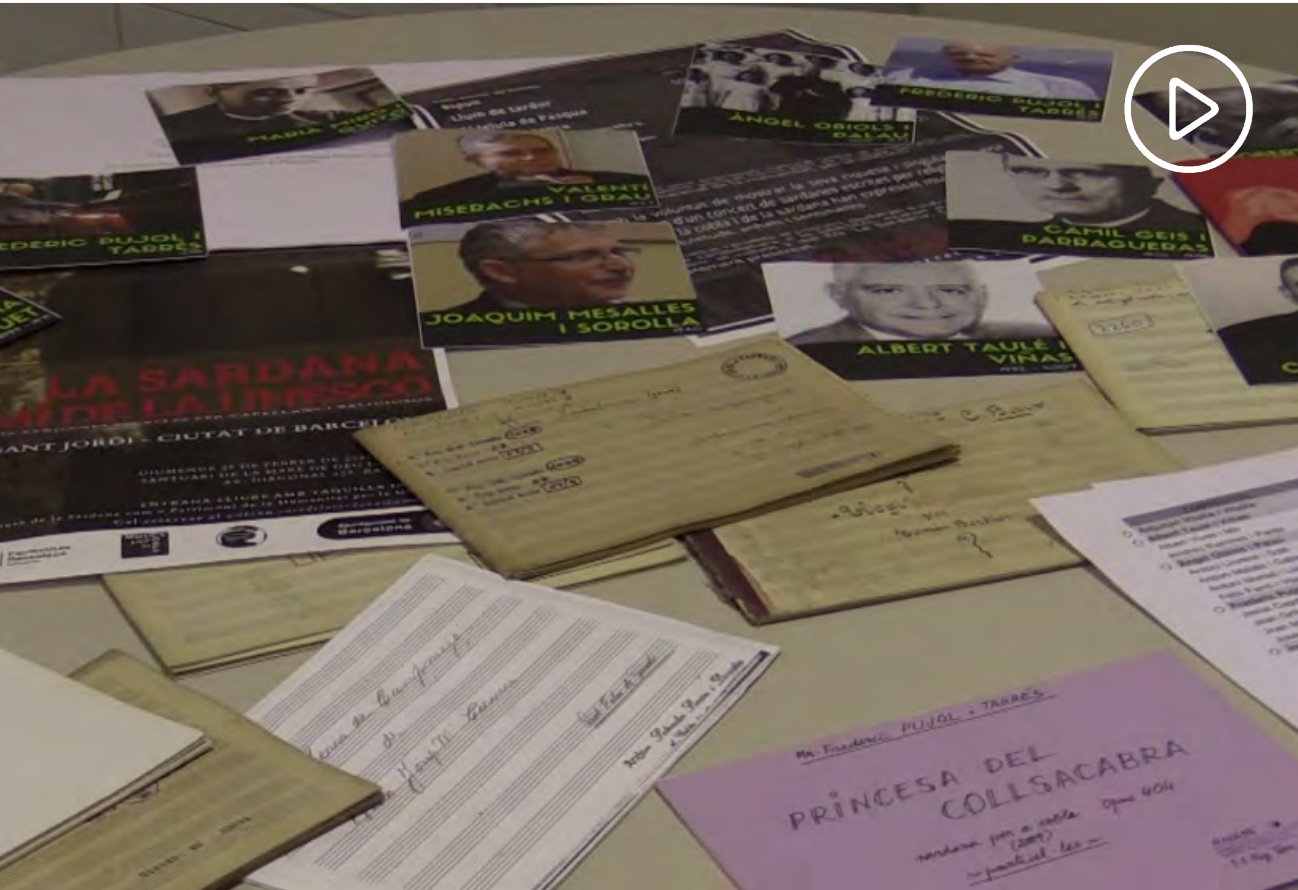
Poso aquestes tres xifres només com a exemple de que segurament no podem fer gaires reflexions sobre "els joves" i les seves expectatives i motivacions per les imatges que hem vist aquests dies o pel que vaig veure a la plaça Lesseps. És com si haguéssim fet un tractat sociològic i definit les polítiques juvenils de la meva generació estudiant el que vèiem a la mítica sèrie "Els joves" per TV3.

Un altre tema és quins són els mals sistèmics que porten a uns joves a cremar containers. És que amb les coses que passen, també a mi moltes vegades m'agafen ganes d'anar a calar foc. I

això pot donar peu a arguments que expliquin o justifiquin aquestes accions. Sobretot quan altres vies s'han demostrat estèrils.

Però aquí hi ha també una altra vara de mesurar que acostuma a resultar eficient. Com valoraríem la mateixa acció si els qui la fessin no fossin "dels nostres"? O per una causa que considerem equivocada? I, en aquest cas concret, encara amb més motiu quan **Pablo Hásel**, el personatge que centra tots aquests esdeveniments, tampoc em sembla que sigui un referent i model per una generació. Potser el debat sobre la llibertat d'expressió seria més interessant obrir-lo per una altra banda.

En definitiva, no estem construint una societat amb prou llibertat, amb prou expectatives i amb prou igualtat. Però això caldria revisar-ho cada dia. No perquè surtin uns joves a cremar contenidors i escoltant més a milers de joves que no surten a les notícies.

Què ha aportat l'Església a la sardana?

Més de seixanta religiosos, especialment capellans, han escrit sardanes. Una xifra que ha desencadenat en l'organització del concert **'Sacerdots Sardanistes'**, que oferirà una tria d'aquestes obres. El concert tindrà lloc aquest diumenge a la tarda al Santuari de la Mare de Déu del Carme de Barcelona, regit pels Carmelites Descalços al bell mig de la Diagonal.

El president de l'associació de **Músics per la Cobla**, **Josep Maria Serracant**, ha estat l'encarregat de fer l'assessorament musical. En aquesta entrevista en vídeo, des de l'arxiu de l'associació, a Sabadell, explica la tria per al concert. Per una banda, presenten tres autors de sardanes vinculats al món religiós que estan vius: **Valentí Miserachs**, **Frederic Pujol i Tardès** i **Joaquim Mesalles**. Però també s'han inclòs religiosos difunts com el pare **Robert de la Riba** o **Albert Taulé**, entre d'altres.

Tots ells conformen una tria simbòlica de 10 religiosos per al repertori de l'acte. Serracant n'assenyala un tret particular. La majoria d'aquests autors "han esmerçat molts mesos de la seva vida a estudiar música a Roma o a Montserrat". La influència d'haver treballat música coral i per orgue es reflecteix en unes partitures "que respiren polifonia", apunta.

La iniciativa forma part de la campanya per impulsar la candidatura de la sardana per esdevenir Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat per la UNESCO. L'acte s'ha organitzat des de la **Confederació Sardanista de Catalunya** i posa de relleu la riquesa de la sardana fent visible l'aportació dels religiosos al món de la sardana. La Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona, sota la direcció de **Marcel Sabaté**, serà l'encarregada de donar vida al repertori final amb la presentació d'**Imma Pujol**.

Per què els capellans van començar a compondre sardanes?

La sardana ha estat sempre molt lligada a l'ambient religiós catòlic. Miserachs explica que en els anys de la postguerra es va conrear aquest tipus de peces musicals a les parròquies. En un moment on moltes activitats i formes d'expressió estaven prohibides, els grups de teatre, esbart o clubs de jovent lligats a parròquies eren dels únics espais socials que no estaven prohibits. Va ser en aquests espais on la sardana va proliferar i, per aquest motiu, trobem aquest gruuix d'autors vinculats al món religiós. 'La Santa Espina' és un exemple d'aquestes prohibicions: no es podia cantar, però sí que es

podia tocar. A més, Valentí Miserachs descriu la sardana com "un gènere que fomenta l'agermanament perquè és una dansa oberta a tothom".

Deu sardanes de deu religiosos diferents

Pel que fa al repertori del concert, en **Víctor Rodríguez**, un dels impulsors de la iniciativa, explica que "s'ha fet una tria representativa d'autors que englobin diferents estils: hi ha música més popular i d'altre més simfònica". Al concert s'hi podran escoltar sardanes tan populars com 'Corpus a Berga' del capellà **Marià Miró**.

'Les onze gràcies' de Joaquim Mesalles, en canvi, és una sardana escrita per un encàrrec d'una família nombrosa: "Vaig intentar que la peça respongués a un diàleg on cada instrument representés un membre de la família". Una altra de les sardanes que s'hi interpretaran és 'Princesa del Collsacabra' de Frederic Pujol, actual mestre de capella de la Catedral de Girona. Valentí Miserachs, que viu actualment a Roma, és una de les figures més destacades del repertori, segons Serracant. 'El nostre Gerard', la sardana escrita per Miserachs, és una sardana elegíaca que va escriure en record a un familiar i amic que va morir de forma inesperada.

Camí de la UNESCO

Durant l'acte de diumenge serà el mateix Miserachs, vingut des de Roma, qui dirigirà aquesta peça. El concert acabarà amb la interpretació de la sardana 'Camí de la UNESCO' d'**Anna Abad**, la sardana unitària de la candidatura.

El camí cap a la UNESCO és llarg. La candidatura ha fet un primer pas important que és complimentar el dossier i presentar la sol·licitud a l'estat espanyol, després de ser aprovada per la Generalitat. Actualment es treballa perquè la candidatura es presenti conjuntament amb Andorra i França, on també trobem sardanes. "Presentar la sardana de forma internacional permetrà accelerar la candidatura i dotar-la de més solidesa", explica **Josep Maria Clavé**, membre de la Confederació Sardanista.

L'entrada al concert és **gratuït amb invitació** i amb format de taquilla inversa. Els diners recaptats al final del concert es destinaran a cobrir les despeses d'organització i de la candidatura de la sardana com a Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO.

Sabadell Institucions Religioses

Curs d'Assessor Financer per a Entitats Religioses i del Tercer Sector

Una proposta formativa única impulsada per Banc Sabadell en col·laboració amb la Universitat Francisco de Vitoria (UFV) i que té com a objectiu principal reforçar i ampliar el coneixement especialitzat de les institucions religioses i el tercer sector amb continguts adaptats a la realitat d'aquests dos col·lectius.

100% online

Accesible des de qualsevol dispositiu

Curta durada

4 mesos (8 ECTS y 12 hores de convalidació EFPA)

Gratuit

i exclusiu per a clients de Banc Sabadell

Diploma

Títol propi de la UFV

Matrícula oberta ininterrompudament fins a l'agost del 2021.

Més informació i inscripcions a:

InstitucionesReligiosas@bancsabadell.com
www.bancsabadell.com/institucionesreligioses

B Sabadell

Ser on siguis

Fotografia: FEDAC.

En defensa de la Llei d'Educació de Catalunya

En el marc de períodes electorals i postelectorals, obert el període de preinscripcions es fa difícil parlar de l'educació, sembla que qualsevol opinió hagi d'estar tenyida per alguna intencionalitat per alguna de les parts. Tot i així, els que estem a l'escola sentim la necessitat de fer sentir la nostra veu, als partits i als que volen parlar, a posar l'educació al centre de les decisions que s'han de prendre com a país, i fer una crida a tots plegats perquè donin resposta a les famílies que reclamen una educació gratuïta i de qualitat pels seus fills, i les futures generacions.

Les escoles concertades hem de fer un pas ferm i decidit vers una defensa clara de la **Llei d'Educació de Catalunya**, aprovada per la majoria parlamentària més gran assolida en democràcia al nostre país, i del Servei Educatiu Públic de Catalunya que es va definir en ella. L'escola pública no és una com es vol fer veure, i sovint imposada tant per l'opinió publicada com per alguns sector ideològics. El sistema públic d'Educació garanteix una educació gratuïta i de qualitat per a tot l'alumnat i es configura amb tots els centres sostinguts amb fons públics per la Generalitat de Catalunya, d'aquests centres, el 68% són de titularitat de l'Estat, els mal

anomenats “públics” i el 32% són de titularitat d’iniciativa social, els mal anomenats “concertats”. En l’actualitat els primers garanteixen l’educació obligatòria al 65% dels alumnes de Catalunya i els segons al 35%.

Per què aquesta distinció de nomenclatura, doncs? La resposta és clara, per la forma en com es gestiona, des de fa més de 35 anys (LODE,1985) el que la Llei anomena centres “sustentats amb fons públics”. Per un costat, el sistema es va crear amb un infrafinançament dels centres “concertats” reconegut avui per totes les institucions del país, i amb un marc normatiu ambigu per completar la seva viabilitat. A banda, l’Estat no ha millorat el sistema en conjunt, senzillament ha anat posant pedaços a les escoles de la seva titularitat i deixant les escoles d’iniciativa social a la seva sort, com subsidiàries de les pròpies.

En el marc del **Pacte contra la segregació escolar**, del qual formen part totes les institucions titulars de centres educatius i entitats vinculades, es va crear una Comissió d’estudi del cost de la plaça escolar dels centres del Servei Públic d’Educació de Catalunya sota la coordinació del Síndic de Greuges. Aquesta comissió va

	E. INFANTIL i PRIMÀRIA		ESO	
	Públic	Concertat	Públic	Concertat
Despesa real	4.130,21 €	4.325,05 €	5.785,94 €	5.228,75 €
Finançament públic	4.004,87 €	2.784,41 €	5.610,08 €	3.394,34 €
Cobertura de finançament	96,96%	64,38%	96,96%	64,91%

Dades de l’informe ‘Estimació cost plaça escolar’ del Síndic de Greuges de Catalunya

fer públic l’estudi **Estimació del cost de la plaça escolar a Catalunya**. Un informe que arriba a unes conclusions clares: els fons que reben les escoles “públiques” financien el 97% de la plaça escolar i les famílies només han d’aportar un 3%, en canvi a les escoles “concertades” els fons que reben finança el 64,5% de la plaça escolar i comporta que les famílies aportin el 35,5% del cost de la plaça.

Amb aquestes dades, qualsevol persona equànime veu la necessitat de millora del finançament de les escoles “concertades” per un Servei Públic de Catalunya just i equitatiu. Les escoles concertades, hereves d’iniciatives socials

per fer escola fa més de 150 anys, arrelades a pobles i ciutats, en barris benestants sí, però en molts més territoris de gent obrera i treballadora, van ser la primera escola pública de la nostra història (seguint l’estel de l’Escola Pia). Ara hem de dir fort i clar que no volem ni podem deixar en mans de criteris de subsidiarietat els nostres centres i que es menystingui la qualitat educativa que ofereixen els educadors i educadores de les nostres escoles, a la vegada que hem de reclamar d’una vegada el dret de les nostres famílies a rebre de manera equitativa, els fons públics que reben les famílies que escullen, amb llibertat i per dret, altres centres pels seus fills i filles. L’elecció de centre és el primer pas

que fa una família per escollir el model educatiu que desitja per a l'educació dels seus fills, i sigui quina sigui la seva elecció, mereix accedir a un model just, gratuït i de qualitat.

Les escoles concertades creiem que perquè això sigui possible s'han de complir 4 objectius:

1. Principi de complementarietat, segons el qual la doble xarxa que configura el Sistema Públic d'educació de Catalunya es complementa i és una eina molt necessària per desenvolupar projecte educatius singulars, de qualitat i diversos, amb escoles arrelades al seu entorn natural i sociocultural. Això serà possible si:

–Consolidem el Servei Públic d'Educació de Catalunya amb un finançament equitatiu a tots els centres educatius

–Defugim un model educatiu monopoli de l'Estat, reminiscència d'estat totalitaris. Defensem el decret d'autonomia de centres i deixar l'educació al marge de lluites de poder polític de les institucions públiques i privades.

–Participem de forma activa de totes les escoles en les programacions de llocs escolars del

Servei Públic de Catalunya a cada municipi, garantint la complementarietat d'ofertes.

2. Principi de suficiència i corresponsabilitat dels recursos, zen virtut del qual demanem que l'administració dediqui els recursos necessaris a l'educació per millorar la qualitat del sistema. La digitalització de l'aprenentatge, la personalització dels processos didàctics i la necessària reducció de ràtios per la davallada de natalitat al nostre país requereix dotar el Sistema Públic d'Educació de Catalunya de més recursos.

I en aquest punt no pot exigir corresponsabilitat a la doble xarxa mentre no hi hagi una correcció de l'infrafinançament de l'escola concertada. Que reclamen (dades FECC Informa 803 d'1 de febrer/2021) les escoles concertades al respecte:

–Increment de la dotació de personal de plantilla bàsica per tal d'efectuar equiparació entre la dels centres concertats i l'estàndard dels centres públics. Aquest increment de la plantilla als centres concertats es quantifica en 1.817 professors (1.280 a EINF/EPRI i 537 a ESO).

–Equiparar la plantilla dels centres concertats

amb la plantilla estàndard dels centres públics, consolidant les dotacions extraordinàries covid-19 (876 professors, 640 a EINF/EPRI i 236 a ESO) en principi previstes només per al curs 2020/2021.

–Actualitzar el mòdul de despeses de funcionament que cobreix el 39% de la despesa real per aquest concepte. Cal un increment d'aquest mòdul per arribar a cobrir la totalitat d'aquesta despesa. L'import de l'actual mòdul de despeses cal augmentar-lo en un 269% a EINF/EPRI i un 233% a ESO.

4. Principi d'equitat i inclusivitat. L'equitat i l'inclusivitat de la gran diversitat d'alumnes i famílies que configuren la realitat sociocultural de la nostra comarca forma part de l'ADN de les escoles concertades. Volem manifestar un sentiment d'injustícia quan es fan manifestacions injustes o esviades pel desconeixement de la feina d'inclusió social feta pels professionals de les nostres escoles.

Ja no parlem d'atenció a la diversitat, parlem de pedagogia d'inclusió i de valorar com una riquesa educativa pels nostres alumnes la di-

versitat cultural, religiosa o econòmica. Cal recordar que en aquest tema ens trobem una altra vegada amb una greu injustícia vers les famílies, ja que l'actual finançament públic de l'alumnat amb dificultats derivades de situacions socioeconòmiques desfavorides té un cost social d'uns 600€ i els matriculats als centres concertats reben un màxim de 54,8€.

5. Principi d'educació integral de la persona.

L'educació del segle XXI ha fet un salt qualitatiu molt gran. Les famílies cerquen escoles amb projectes educatius aspiracionals que afrontin totes les dimensions de la persona, no únicament les purament acadèmiques. En conseqüència, les escoles concertades apostem per escoles amb valor afegit, ja sigui amb activitats complementàries, amb una proposta de serveis de qualitat -menjadors, acollida, psicopedagogs, etc- i amb activitats extraesco-

lars que estenen l'educació formal obligatòria amb activitats de lleure i activitats de formació paral·leles.

Som escoles amb una identitat pròpia, arrelades al país i a la ciutat, amb una història integrada a la ciutat que han forjat generacions rere generacions amb voluntat de servei, i que ara tenen la ferma voluntat de fer un pas i potenciar un Servei Públic d'Educació de Catalunya amb propostes amb caràcter propi, amb una proposta d'identitat cultural, ètica i moral de la persona, a més, amb una mirada comunitària que viu que l'alumne no existeix mai com a individu aïllat, sinó com a membre d'un poble, partícep d'una cultura, d'una tradició. La qual cosa, en el cas de la nostra societat, com en el dels diferents països europeus, no s'entendria sense conèixer i comprendre la història i la diversitat cultural i religiosa actual.

Exercir el dret d'escollir l'escola dels vostres fills és un dret irrenunciable de cada mare i pare, i no podem ni volem pretendre orientar el sentit de la vostra elecció que de manera lliure i personal s'exerceix. Només volem defensar el dret que ens hem guanyat al llarg de la història a continuar presentant la nostra proposta educativa als veïns i veïnes del que volem que sigui casa de tots, l'escola del Servei Públic d'Educació de Catalunya.

S'obre la convocatòria del segon Premi Abat Marcet, al llibre religiós en català

La Lliga Espiritual Mare de Déu de Montserrat ha anunciat la convocatòria del segon **Premi Abat Marcet** al llibre en català de temàtica religiosa. L'any 2019 el bisbe de Mallorca, **Sebastià Taltavull**, va ser rebre de mans de la consellera de cultura **Mariàngela Vilallonga**, el primer Premi Abat Marcet pel seu llibre "Brots de vida". Després d'un any de pandèmia, la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat ha tornat a impulsar aquest premi que té per objecte reconèixer l'obra publicada més rellevant des del punt de vista del seu interès temàtic i de la qualitat del text.

CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

L'Escolania de Montserrat prepara unes portes obertes personalitzades

L'**Escolania** ha convertit enguany la tradicional jornada de portes obertes en unes "Portes obertes permanents". Les famílies que ho desitgin podran conèixer de manera presencial el projecte educatiu de l'Escolania, i també les seves instal·lacions, tot concertant dia i hora per tal de fer una visita personalitzada. Paral·lelament, el proper dilluns 8 de març, a les 18.30h, els responsables de l'Escolania faran una videoconferència informativa amb les famílies interessades per tal d'explicar-los què és l'Escolania i poder-los respondre totes les preguntes.

ABADIA DE MONTSERRAT | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

L'Església pel Treball Decent assenyalava que "ara més que mai" és moment de crear ocupació digna i sostenible

Amb el lema 'Ara més que mai, treball decent', les entitats promotores de la iniciativa eclesial pel treball decent centraran els seus esforços, aquest any 2021, a assenyalar que ha arribat el moment d'adoptar polítiques i compromisos en favor de llocs de treball dignes, sostenibles i inclusius. El model de relacions laborals actual no assegura accedir a una feina decent que permeti atendre necessitats bàsiques com conciliar la vida laboral i familiar, l'accés a l'habitatge, la salut laboral o el confort energètic, la participació social, etc.

CÀRITAS CATALUNYA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Omella entén que la injustícia generi violència

DM, 23/02/2021 | EL PUNT AVUI

Preocupació a Montserrat per la caiguda d'alumnes nous a l'Escolania

DM, 23/02/2021 | NACIÓ DIGITAL

Càritas Girona facilita els donatius a través de Bizum

DC, 24/02/2021 | BISBAT DE GIRONA

Comença la recuperació de Sant Francesc

DC, 24/02/2021 | EL VALLENC

El Clínic ultima la compra de la parròquia de Sant Isidor per fer-hi un centre d'innovació

DC, 24/02/2021 | ARA

L'amo de l'ermita de Vallhonesta manté el pols amb el bisbat de Vic

DJ, 25/02/2021 | REGIÓ 7

L'Estat obre la via per reclamar el miler de béns immatriculats per l'Església

DJ, 25/02/2021 | REGIÓ 7

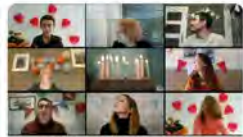

La justícia europea avala que els empresaris prohibeixin símbols religiosos a la feina

DV, 26/02/2021 | SEGRE

Vedruna Catalunya Ed
@VedrunaCat

Avui celebrem 195 anys de la Fundació de la nostra Congregació 🙏
 📖 D'una dona valenta a + de 1800 educadors i educadores
 📖 D'una escola petita a un GRAN projecte de 36
 📖 Del llegat del passat a les necessitats d'avui i demà
SEGUIM CREIXENT 🌱
 #escolacompromesa
 #intensament

Vols dir el nombre d'anys de l'Escola Vedruna?

419 reproduccions

7:20 · 26 feb. 21 · Twitter for Android

Magic Line SJD
@magiclinesJD

Voleu anar pensant en com montareu l'equip? Enguany els grups són més reduïts, heu de ser entre 2 i 6 persones i, com sempre, haureu de tenir un nom i un lema 😊! Ja sabeu com us direu i amb qui caminareu, magicians? 🧙🏻‍♂️?

Traducir Tweet

10:50 · 26 feb. 21 · Hootsuite Inc.

Salesians Terrassa
@SalesiansTER

#ESCOLA Encetem la campanya solidària d'aquest curs "El millor remei: la solidaritat global", una campanya animada per @BoscoGlobalONGD amb la que volem llençar un missatge d'optimisme mirant al futur amb alegria i esperança! ❤️🌍

terrassa.salesians.cat/blog/2021/02/2...

Traducir Tweet

12:36 · 23 feb. 21 · Twitter for Android

Obs Blanquerna
@ObsBlanquerna

Avui ens han visitat l'Ainara i l'Inés de @comunicacioUPF per entrevistar a la directora @miriamdiez i hem aprofitat amb la @Silpas2000 per difondre la campanya @BeTheKey_

Traducir Tweet

U. Ramon Llull (URL) y 6 más

19:37 · 25 feb. 21 · Twitter for iPhone

LaSalleCat
@LaSalleCat

A #LaSalle #Palamós, els de 5è amb el programa Hara treballam la intel·ligència emocional. I ens encanta!!
 Les nenes i els nens han de ser capaços de reconèixer les seves pròpies emocions i la dels altres, discriminar els sentiments i etiquetar-los! #ITuQuèTries #MiraMésEnllà

Traducir Tweet

La Salle Palamós

16:40 · 24 feb. 21 · Twitter Web App

U. Ramon Llull (URL)
@uramonllull

El projecte #FORTUT encara el seu darrer any: des del rectorat de la URL, juntament amb @IQSBarcelona i @LaSalleBCN, seguim treballant intensament per promoure la #transferència i la #valorització de coneixement.

#FEDERrecerca #RecercaURL #FonsUEcat

url.edu/ca/recerca-+...

Traducir Tweet

10:11 · 18 feb. 21 · Twitter Web App

La Sagrada Família
@sagradafamilia

Al baldaquí de la Sagrada Família hi ha al·lusions als elements de la comunitat i cinquanta llànties que simbolitzen la Pentecosta

Traducir Tweet

13:29 · 25 feb. 21 · Twitter Web App

Escoles FEDAC
@EscolesFEDAC

Alumnes de 6è de @FEDACSantNarcis volien fer alguna cosa per contribuir a la conservació del Mediterrani. El resultat... el #ProjecteCRAM que ells mateixos han liderat! 🙌🏻

#avuidemà2024 #EscolaVerda #Entorn #LideratgeS #llegatFEDAC

Traducir Tweet

Alumnes de 6è de FEDAC Sant Narcís lideren el projecte CRAM | FEDAC escoles.fedac.cat

13:15 · 25 feb. 21 · Hootsuite Inc.

Jesuïtes Catalunya
@jesuistescat

Després de gairebé un any de pandèmia, com volem viure aquesta Quaresma? Una possibilitat és aprofitar el que la litúrgia ens proposa, com a camí de conversió, de preparació per viure el nucli central de la nostra fe. És la proposta de @pregariacat pregaria.cat/node/38342

Traducir Tweet

10:45 · 25 feb. 21 · Hootsuite Inc.

CPL
@CPLeditorial

30 INTENCIONS D'ORACIÓ #FRATELLTUTTI

Perquè les actuals formes de comunicació ens orientin al trobament generós, a la **recerca sincera de la veritat íntegra**, al servei, a la tasca de construir el #bécomú (FT 205)

#Quaresma

Traducir Tweet

Twitter tu respuesta

Abadia de Montserrat
@montserratinfo

Amb l'ofrena de llançons us fem presents davant de la Mare de Déu de #Montserrat pregant per les vostres intencions. El rector del Santuari, o un altre monjo, els encendrà en nom vostre i tot seguit us enviarem un recordatori. abadiamontserrat.cat/ofrenes/

Traducir Tweet

13:15 · 24 feb. 21 · Hootsuite Inc.

Escola Pia Catalunya
@escolapiacat

El 20 de febrer celebrem el Dia Mundial de la Justícia Social. Per un món més igualitari i preparat per canviar els estigmes que dificulten la justícia. 🙌🏻 Educar per transformar. #justiciasocial #transformació

Traducir Tweet

11:05 · 20 feb. 21 · Twitter for iPhone

CATALUNYA RELIGIÓ

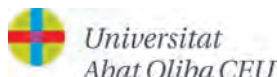

Resum en paper de la setmana | ISSN 2604-7012 | Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Direcció: Laura Mor i Iriarte. **Redacció:** Glòria Barrete, Ignasi Escudero i Jordi Llisteri. **Edició paper:** Macià Grau. **Col·laboradors:** Eloi Aran, Ramon Bassas, David Casals, Xavier Memba, Valentina Laferrara, Lucía Montobbio, Víctor Rodríguez, Alba Sabaté, Roger Vilaclara. **Adreça:** Carrer dels Lledó, 11. 08002 Barcelona. **Telèfon:** 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat. **Publicitat:** Paris Grau | comunicacio@animaset.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Eduard Ibañez (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Ignasi Garcia i Clavel, Núria Iceta, Manuel Manonelles, Anna Vilà.

AMB EL PATROCINI DE

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

Amb el suport de:

